

L'AMOR SALVA

per CATALINA TERRATS I OLIVER, osb

L'Evangelí d'avui sembla més propi de Lluc que de Joan, perquè posa en relleu, d'una manera especial, la característica més notable de Jesús, la seva actitud propera i compassiva, especialment amb els pecadors, que és el que subratlla Lluc: el perdó i la misericòrdia en nom de l'amor, en lloc de la condemna en nom de la Llei. És la mirada plena de tendresa i de compassió, vers una dona humiliada i maltractada, que els fariseus han posat davant de Jesús, acusada d'adulteri, i que segons la llei ha de morir. Jesús no nega la realitat del seu pecat, però guarda silenci. És aquest el darrer judici de Déu sobre aquesta dona? No. Déu, el seu Pare, el Déu de l'amor i de la vida, mai no tanca les portes al qui ha obrat el mal, sempre obre noves possibilitats. Jesús deixa el judici a Déu, que no vol la mort del pecador sinó que es converteixi i que visqui.

Jesús coneix més que ningú el cor humà i sap les intencions d'aquells fariseus, coneix bé el que hi ha al fons de seu cor, i també la seva vida, i que en nom de la llei li reclamen una resposta per poder-lo acusar, i per això provoca una situació que els obliga a enfrontar-se amb la seva consciència, perquè també vol salvar-los. Ningú no és millor que un altre; amb quin dret jutgem, desqualifiquem, condemnem? Tots necessitem perdó i misericòrdia, i ells també, per això els diu: «Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat, que comenci a tirar pedres. [...] Ells quan van sentir això s'anaren retirant l'un darrere l'altre, començant pels més vells». Jesús no exclou ningú del seu amor, però reconèixer la pròpia realitat i la pròpia feblesa és la condició perquè el Senyor pugui vessar el seu amor i el seu perdó.

Es quedaren sols Jesús i la dona, la condemna pel pecat enfront del perdó per l'amor: «Dona, ningú t'ha condemnat? Ningú, Senyor. Tampoc jo no et condemno, ves-te'n i d'ara endavant no pequis més». La vida d'aquella dona comença de nou a partir de la mirada de Jesús, plena de respecte, de compassió, de tendresa. Aquesta mirada la convida a creure que li és possible iniciar una nova manera de viure: «Estic a punt de fer una cosa nova, que ja comença a néixer, no us n'adoneu?», diu la profecia de Isaïes. És un anunci de la Pasqua. És la victòria del bé, de l'amor i del perdó, per damunt del mal, l'odi i la mort. Sentir-se perdonat fa re-néixer l'esperança, tot ho renova. Déu no condemna, som nosaltres, les pròpies pors o la pròpia consciència als qui ens costa perdonar i perdonar-nos. Només l'amor que no judica ens allibera de les nostres defenses i les nostres pors i ens dona una sensació meravellosa de llibertat.

Davant la bondat i la misericòrdia de Déu que Jesús ens fa present, podem reconèixer el nostre pecat, la nostra feblesa i a la vegada pot fer que no ens atrevim a judicar ni a condemnar ningú lleugerament. Aquest reconeixement, lluny d'allunyar-nos d'Ell, provoca una gran acció de gràcies, i és l'impuls que ens fa començar de nou cada dia: avui començo una vida nova, puc dir cada matí; sense posar mai límits a la seva misericòrdia.